

I. Ženich

Babička nejdříve s úspěchem zabila pana Hanáka, svého zetě, který se nic netuše skláněl nad krabicí s bílými myškami: padl, ani nehlesl. Velice potěšena, babička se připlížila za Pavlu, svou nejstarší vnučku.

Pavla asi zkoušela zbrusu novou pozici jógy, spočívající zřejmě v tom, že si člověk vyvrátí obě ruce a nohy za účelem pohovět si čelem na patách.

Babička ji s gustem probodla jehlicí, kterou si vytáhla z pletení, a Pavla se zhroutila jako podtátá. To babičku nadchlo. Jednak se jí jóga protivila, protože ji vždycky dráždilo vyměňovat si pohledy s někým, kdo se na vás dívá zpoza vlastního ramene. A za druhé se jí málokdy povedlo nepozorovaně zavraždit víc než jednoho člena rodiny. Tento den sliboval rekord, protože právě klaply dveře od bytu a za skleněnou výplň předsíně bylo vidět babiččinu nejmladší vnučku Kateřinu, která se právě vracela z práce domů.

Babička se schovala za dveřmi, a když Káča vešla, zabila ji zákeřně zezadu. Avšak Káča byla daleka toho, aby padla, natož aby nehlesla. Nýbrž hlesla velice silně a otráveně: „Ale babi!“ ohrnula nos a hrdě šla dál.

„No, no!“ řekla babička uraženě. „Náhodou jsem tě zabila krásně!“

„Mě taky, babi, moc krásně,“ řekl obdivně tatínek, zdvihaje se ze země a oprašuje si kolena. „Jsem mrtvej, jak zákon káže.“

„Copak tebe je lehké zabít, Oldříšku,“ pronesla babička polichoceně. „Ale Káču jsem zabila taky, to mi nikdo neupře!“

Jako by je neslyšela, Káča hrdě kráčela dál.

Pavlu to dopálilo, protože si na babičku potrpěla.

„To je fakt,“ přidala se tedy solidárně a pokusila se znovu vykloubit si obě nohy. Nepovedlo se jí to, žuchla sebou zpátky, ale dobrou náladu neztratila. Vyskočila, protáhla se a zavolala na sestru, aby dokázala dobrou vůli. „Ahoj, Kačko!“

Jenže se nesetkala s pochopením. Káča sebou škulba, jako by ji babiččina jehlice probodla opravdu. „A ty mi neříkej Kačko!“ utrhla se. Pavlu, která si mezitím zase sedla a hodlala se splést do efektního uzlu, to tak překvapilo, že se rozpletla a vyvalila oči.

„Že ti nemám říkat Kačko?! A proč? Babi, slyšelas ji?“

„Tomu dítěti něco je,“ poznamenala babička starostlivě. Usadila se v křesle a pracně začala nabírat na jehlici puštěná oka. „Ani zabít se nechtěla nechat.“

„Copak, Kačenko?“ polekal se tatínek. „Něco se ti stalo?“

„Nic se mi nestalo!“ odsekla Káča. Hodlala pokračovat, když se rozlétlo okno vedoucí do zahrady a dovnitř vpadl míč, který se odrazil od stoličky a padl přímo na babičku. Nikdo si toho nevšiml. Pavla se teď už vážně soustředila na svou jógu a tatínek se pátravě rozhlížel po podlaze. Babička se chabě pokusila vykopnout míč oknem zpátky, ale když se jí to nepodařilo, pokračovala v nabírání oček.

„To jsem blázen,“ řekl pan Hanák. „Před chvílíčkou tu přece byla – neviděla jsi někde Poldinku, Kačenko?“

„Ne!“ vybuchla Káča. Při vpadnutí míče zůstala stát jako paní Lotová blahé paměti a teď to vypadalo, že se začíná nebezpečně probouzet k životu. „Neviděla a nechci vi—“

V tom okamžiku se okno rozlétlo podruhé a na něm stanuli Raubíři. Před devíti lety, kdy se Pavle narodili, byli za obdivného souhlasu celé rodiny pokřtěni krásnými jmény Petr a Pavel. Zpočátku jim ovšem nikdo neříkal Petříček a Pavlíček, nýbrž „ta nunátka“ nebo „zlatouškové“, ale jakmile začali trochu rozum brát, nunátka i zlatouškové zmizeli do nenávratna, nahrazováni stále častěji, a později i s povážlivou pravidelností, všeobecným označením „ti raubíři“. Nakonec to dospělo tak daleko, že se na křestní jména zapomělo úplně. Označení Raubíři zvítězilo na celé čáře. Jednak to bylo pohodlnější a za druhé bylo opravdu těžké rozeznat je od sebe. Pavlíniny chabé pokusy odlišit je tím, že jednomu koupila bílé tričko a druhému červené, Raubíři sami záměrně zneškodňovali tak, že si

Ženich

trička vyměňovali. Dospělým to velice zjednodušilo život: prostě dostal pohlavek vždycky ten, kdo byl právě po ruce, a dlužno říct, že Raubíři to nesli jako muž. Jestliže se denní dávka pohlavků povážlivě přesunula na hlavu jednoho z nich, vyřídili si to mezi sebou. Tím se Raubíři stali pojistným ventilem rodiny, která se krásně uvolnila tím, že se na nich odreagovala za všechny starosti a zmatky dne. Jak již bylo řečeno, Raubíři to nesli jako muž, nehledě na to, že skutečně většinu zmatků a starostí zavinili sami. Zkrátka, v přítomné době byli Raubíři Raubíři, jako by takhle byli pokřtěni od narození, a říkala jim tak celá ulice, nemíníc to nijak zle. I vedoucí samoobsluhy na rohu, když ráno dlouho nešli pro mléko a rohlíky, říkala starostlivě: „Kdepak, dneska zůstali Raubíři? Snad nestůňou?!“ A když se přiřítili, přidala jim dohromady jednu žvýkačku, dokazujíc tak své něžné city k nim. Je ovšem pravda, že byli v ulici i takoví, kteří k Raubírům něžné city nechovali, například Skřivánkovi, jimž Raubíři lezli přes plot na švestky, kterých měli velké množství ve vlastní zahradě, nebo sousedka z druhé strany, jejíž skleník byl chronickým terčem jejich míče. Ale celkem byli „Hanákovic Raubíři“ přijímáni jako celkem příjemné rozptýlení všedních dnů. Nejmenovali se ovšem Hanákovi – a, jak již řečeno – ani Raubíři, ale vzhledem k tomu, že v domě bydlely tři generace, z nichž každá se jmenovala jinak, bylo to pro ulici daleko pohodlnější. Byla tu babička, byli tu Hanákovi, byla tu jedna provdaná dcera a druhá, která se beztak co nevidět provdá – kdo by si měl všechna ta jména brát do hlavy. I poštačka, když si s nějakým dopisem nevěděla rady, hodila ho jednoduše Hanákovům do schránky. Buď se strefila, a když ne, soudila, že Raubíři mají mladší nohy a mohou to donést na patřičnou adresu.

Teď stáli Raubíři v okně, špinaví tak, jak to dokáže jen devítileté dítě, které je celý den venku a umí se rafinovaně ubránit jakémukoli nežádoucímu mytí přes den. V šortkách měli díry a trička vypadala, jako by v nich úspěšně prolézali komíny, což pravděpodobně dělali. Jeden každý měl kolem hlavy obtočený provázek, strašlivě ozdobený několika vypelichanými pery: těžko říci, která nešťastná slepice jim k této ozdobě nedobrovolně přispěla. V ruce drželi, dost nesourodě vzhledem k zřejmě indiánskému pojetí pérové čelenky, dva obrovské dřevěné revolyery, kterými mířili krvelačně na vlastní rodinu.

„Ruce vzhůru!!“ zařvali Raubíři dvojhlasně.

Babička ochotně pustila pletení a dala ruce nahoru. Pan Hanák přestal hledat Poldinku a poslechl taky. Pavla vypletla ruce z kolen a dala je nahoru, nadšeně pískajíc strachy. Pouze Káča ohrnula nejen nos, ale i pusu a opovržlivě založila ruce na prsou.

„Pánové,“ zakvílela babička, „ušetřte mne! Jsem stará a chorá a musím ještě dopsat detektivku, abych mohla koupit lízátko svým pravnoučkům!“

Raubíři na sebe pohlédli. „Kolik těch lízátek?“ optal se Petřík přísným obchodním tónem.

„Čtyřicet,“ řekla promptně babička.

„Málo,“ řekl Pavlík. „Rozluč se se životem, Bledá tváří!“

„Tak jo,“ řekla babička, zkřížila ruce na prsou a rozloučila se se životem realistickým heknutím. Raubíři začali s ohromným řevem střílet na rodinu. Káča to chvíli poslouchala, pak si zacpala uši a běžela ke schodům, které vedly z haly nahoru do pokojů jednotlivých členů rodiny.

„Utíkej, Káčo, utíkéj,“ ryčeli Raubíři, „honí tě kóócour divokej . . .“

Babička se zase probrala k životu a zadívala se za Káčou.

„Nechčeš aspirin, Kačenko?“ zavolala účastně.

Káča se zastavila nahoře u zábradlí. „Nechci!“ zařvala téměř jako Raubíři, vlétla k sobě do pokoje a zabouchla dveře hromovou ranou.

„S tou Káčou něco je,“ řekla Pavla a dodala: „Raubíři – ven!“ Kluci vyskočili oknem a zmizeli.

„Jestli neměla nějakou mrzutost v práci?“ navrhla babička.

Pavla se natáhla na zem a udeřila se o tvrdý krunýř žely. „No, vida, tady máš Poldinku,“ zamračila se a šoupla Poldinku k panu Hanákovi, který šťastně popadl svého mazánka.

„Co říkáš, Pavlíno, té vraždě pletacím drátem?“ optala se babička. Pavla se pokusila o pozici svinuté žáby. Dokázala to, ale byla to fuška.

„Nó, babi, ale v tom případě se musíš rozhodnout, že vrah bude ženská. Nikdo by ti neuvěřil, že se mužský potuluje po domě s pletacím drátem.“

„Na tom něco je,“ souhlasila babička. Babičce bylo pětasedmdesát. V pětasedesáti ještě chodila do práce, tvrdíc, že důchod je pro starší lidi a nikoli pro ženu v nejlepším věku. Potom ale přechodila chřipku, protože lékům zásadně nedůvěřovala. „Za mých mladých let,“ říkala, „se lidi nezchoulostivěli žádnými peniciliny. Ricínový olej a pelyněk bohatě stáčily. A když si člověk měl vybrat, jestli má brát ricínový olej, nebo se uzdra-

Ženich

vit, tak se hezky rychle uzdravil.“ Díky této zásadě se k chřipce přidružil zápal plic a babička musela zůstat doma. Zotavila se brzo, ale do práce už nemohla. Jenže babička nebyla z lidí, kteří by v květu svého života zaháleli. Odjakživa byla nejčilejší z rodiny. Přes časté zkazky o tom, jak to bylo za jejích mladých let, které vyprávěla hlavně proto, aby mohla lidem odporovat, byla nejpokrokovější ze všech. Její dcera Cilka, maminka Pavly a Kateřinky, byla daleko staromódnější než ona a daleko konzervativnější. Babička o všem věděla, všechno znala a nic jí neuniklo. Četla všechno, co mladí přinesli domů, Jamese Bonda měla v malíčku a ohromovala celou rodinu svými vědomostmi o kosmonautice. Všechny módní novinky vedla v patrnosti a když přišly do módy minisukně, po kterých maminka ani nevzdechla a nad kterými vážná Pavla opatrně vyčkávala, zatímco nejprůbojnější Káča udělala kompromis tím, že sukně zkrátila nad kolena, babička vzala rázně nůžky a odstříhla rezolutně půlku sukně, přenechávajíc opatrnost těm starším, protože „my mladí“ musíme jít s duchem doby. Nosila s oblibou rolák a kalhoty a uváděla v zoufalství svou dceru, nutíc ji, aby jí je tu zúžila, tu rozšířila, aby snad nezůstala pozadu za Liz Taylorovou a paní Onassisovou. Je jasné, že s takovými názory babička nemohla sedět doma a dělat důchodkyni. A tak se vrhla s překvapující energií na něco, co jí nejvíce vyhovovalo – na psaní detektivek.

Jelikož v životě žádnou vraždu neviděla a soudila, že každý opravdový umělec musí prožít své dílo, rozhodla se vyzkoušet si vraždy, které právě popisovala, na členech vlastní rodiny. Nehodlala mást čtenáře úkladnými činy, které se krásně popisovaly v teorii, ale neodpovídaly skutečnosti. Rodina se ochotně nechala zabíjet a všichni se tím výborně bavili, až na Cilku, která se neméně vždycky strašlivě lekla a s únavnou pravidelností upadla do každé léčky, kterou babička nalíčila. Mrzuté bylo jen jedno – zatím se nenašel nikdo, kdo by byl ochoten babiččiny detektivky vydat. Ale to nikomu nevadilo. Babička to spokojeně svedla na závist a intriky kolegů-spisovatelů a nadšeně vymýšlela nová a nová díla, jedno rafinovanější než druhé. Zaměstnala tím svého nezkrotného ducha, když tělo už nechtělo poslouchat tak, jak by si byla přála, a ani pelyněk s ricínovým olejem je nedokázaly omladit. Babička se výborně bavila a byla spokojená. A všichni ostatní také. Maminka Cilka mívala sen, že bude operní zpěvačkou. Když řízením osudu místo na prkna, která znamenají svět, zamířila

jednou do Dolních Počernic a na nádraží se seznámila s Oldřichem Hanákem, velice švarným v modré nádražní uniformě, nechala bez dlouhého rozmýšlení operu operou a provdala se za něho. Pak se narodila Pavla a za několik let Káča a maminka spokojeně skončila svou kariéru jako kuchařka v Ráji. Nijak ji to netrápilo. Zpívala z plného hrdla od rána do večera, u sporáku stejně jako nad štipováním, a každý si na to tak zvykl, že to nikomu ani nepřišlo. Pavla, cílevědomá a rozvázná, vlastně hlavní sloup rodiny, se věnovala tělocviku a v poslední době se zaměřila na jógu, v jejíž blahodárné výsledky – tělesné i finanční – neochvějně věřila. Kačenka po maturitě zakotvila v místním OPBH.

Když se Pavla před deseti lety provdala, nic se v rodině nezměnilo. Petr zapadl do rodiny, jako by tam byl odjakživa. Ani nemrkl, když mu maminka se snídání servírovala madame Butterfly, klesal ochotně mrtev, když ho babička tím či oním způsobem rafinovaně sprovodila ze světa, a všem rodinným debatám se moudře vyhnul tím, že většinu času četl noviny. Usnul s největším klidem na pohovce v hale, zatímco maminka pěla z plných plic a Raubíři dupali kolem jako rozdivočelé sloní stádo. Dovedl spravit plot, vyměnit pojistku i zasklít okno – zkrátka, celá rodina ho milovala.

Posledním členem rodiny byl tatínek. Něco z té švarnosti mladého nádražáka, který tak zapůsobil na maminku, mu pořád zůstalo. I když mu kučeravé vlasy hodně vybledly a vysoká postava se trochu nachýlila, pořád to byl ten nejhodnější tatínek na světě. V životě neuhodil žádné dítě ani zvíře. Miloval zvířata tak, že by byl udělal v domě malý zvěřinec – kdyby mu to ovšem byli dovolili. Ale když to nešlo, spokojil se s želvičkou Poldinkou a párem bílých myšek, kterým se, podobně jako Raubířům, říkalo jedním slovem Lucinky, protože rozeznat je od sebe, či dokonce určit jejich pohlaví, se nikomu nepodařilo. Pravděpodobně to byly dvě myšky nebo snad dva myšácci, protože, naštěstí pro všechny zúčastněné, nikdy žádnou rodinku nevyvedli. Tatínek nikdy nekřičel a nikdy se nehádal. Byl neprůbojný, ale hrozně poctivý, mnohokrát byl jmenován nejlepším pracovníkem a každý ho měl rád. A on sám měl rád každého a všechny. Když si děvčata někdy vjela do vlasů, když Raubíři příliš zlobili, když maminka prohlašovala, že jí prasknou nervy a babička s gustem popichovala všechny proti všem, tatínek to svým mírným hlasem všechno usměrnil a uklidnil. Zkrátka – taková normální rodinka.

Ženich

V tuto chvíli na okamžik panoval v hale klid. Babička uvažovala o pleťacím drátu, Pavla o té zatracené pozici odpočívající lamy, kterou ne a ne dokázat. Tatínek krmil Poldinku, zatímco mu Lucinky přítulně lezly po košili. V tu chvíli se ozvala hromová rána a praskot skla.

„Máš jód, Pavlo?“ optala se babička, zanechávajíc úvahy o vraždě pleťacím drátem pro aktuálnější starost.

Pavla zavřela oči. Odpočívající lama se vždycky musela dělat se zavřenýma očima. „Na co?“ procedila mezi zuby. Každý uzná, že když lama odpočívá, tak odpočívá a nekonverzuje o jódu.

„Já mám ten dojem, že Raubíři rozbili ten skleník, co Petr včera udělal,“ řekla babička se zadostiučiněním. Od začátku byla proti skleníku.

„On ho ještě neudělal. Jen to tam tak položil,“ řekla Pavla.

„No,“ prohodila babička, „je to výhoda, když mužský není prudina.“

„U nás nemůže být nikdo prudina,“ řekla Pavla pokojně a s povzdechem vstala. „Kdyby byl, tak bysme se museli všichni zbláznit.“

„Věčeřeéé!“ zapěla maminka, vystrkujíc hlavu ze dveří kuchyně. „Kdepak je Kačenka? Copak ještě nepřišla z práce?“

„Ale přišla,“ řekla Pavla, přistoupila k oknu, svinula ruce do kornoutu a zahalekala z plných plic: „Raubířiii! Krmeníiii!“

Tento dennodenní rituál babičku pokaždé popudil. „Pročpak bychom nemohli mít gong? Všude, kde se musí tolik lidí sehnat ke stolu, by měl být gong. Jak k tomu přijdou sousedi?!“ říkala.

„Už zase vyješ jako siréna, Pavlíno,“ poznamenala přísně. „Kdyby byl ten gong –!“

„Sousedi to musejí vydržet,“ řekla Pavla pevně. „Myslíš, že by je víc bavilo, kdybych tu vyzváněla na gong? A jak dlouho, myslíš, že bych udržela Raubíře, aby ho neukradli?“

„Tak kde je Kačenka, když už je doma?“ optala se maminka.

„Šla nahoru,“ řekla Pavla a šla do kuchyně, aby pomohla prostřít.

„Nahoru? A není jí něco?“ polekala se maminka. „Oldříku, nech ty želvy, už je večeře.“

„Už, už, maminko,“ řekl pan Hanák, vstal od Poldinky, něžně sejmul z rukávu Lucinky a uložil je do jejich skleněné ohrádky.

„Byla nějaká divná,“ informovala ochotně babička. „Vůbec se nechtěla nechat zabít.“

„Nechtěla se nechat zabít? Ale to jí něco – Kačenko! Káčí!“

Káča vyšla ze svého pokoje a šla dolů, tváříc se jako Ledová královna. Maminka k ní chtěla jít, ale vtom se přihrnuli oknem Raubíři, i když se to zdálo nemožné, ještě špinavější než před tím.

„Prokristapána,“ řekla Pavla, spínajíc ruce, „jak to vypadáte? Do koupelny a honem!“

„To je pořád nějakého mytí,“ řekla babička. „Stejně se ještě umažou, než půjdou spát. Za mých mladých let se nikdo takhle věčně nemyl.“

„To bylo prima, vid', babi?“ nadchl se jeden z Raubířů. „Tenkrát eště ani nebylo mejdlo, že ne?“

„Kdepak,“ ušklíbala se babička. „To se jen každý odřel pazourkem!“

„Ale babi!“ řekla káravě maminka. „Není ti něco, Kačenko? Dneska je knedlíčková,“ doložila nadějně. „Tu ty ráda.“

„Já nemám chuť,“ řekla Káča upjatě. Míchala lžící ve svém talíři a zírala před sebe.

Babička do ní dloubla loktem a udělala strašnou grimasu. „Koukej, Káčí, upír!“

Ale Káča nereagovala ani na upíra. Našpulila pusu, věrný obraz dívky, kterou žádný upír nemůže vyvést z míry.

Ostatní si vyměnili užaslé pohledy.

„Nemáš teplotu, Kačenko?“ optal se starostlivě tatínek, „ted' je všude plno chřipky.“

„Nemám,“ řekla Káča. „Nemám ani teplotu, ani chřipku. Vůbec nic mi není.“

„Tak se tak netvař, buď tak dobrá,“ řekla Pavla.

„Já se netvářím,“ odsekla Káča. „Ale jestli ti to vadí, tak tu vůbec být nemusím.“ Odstrčila židli, ale maminka jí spěšně položila ruku na rameno.

„No tak, no tak, Kačenko! Já vím – že vy jste se pohádali s tím mládenkem – jakpak se jmenuje? A jo, Zdeněk, že jo? Když Zdeněk můj ve svatém nadšení“ – doložila ve zpěvu a šla do kuchyně pro kotlety.

Babička využila té chvílky, aby odlila trošku z lahvičky, kterou měla schovanou v kapse, do každého talíře. Nikdo si toho nevšiml. To babičce ohromně zdvihlo náladu. Prakticky vyřídila celou rodinu! „Já tě vidím, babi,“ řekla Káča chladně.

„Ale jiný ne,“ řekla babička uraženě.

Ženich

„Copak jsi nám tam dala, babi?“ zeptal se obdivně tatínek.

„Cyankáli,“ řekla babička hrdě.

„Arzén,“ řekla Káča opovržlivě. Pokaždé to spleteš. Cyankáli páchne po hořkých mandlích. To by každý hned poznal.“

„No tak arzén,“ řekla babička neotřeseně.

Nabrala si plnou lžici polévky a ihned se strašně zakuckala. „Co – co je to? Co jste mi tam dali?“

„My jsme babičku otrávil!“ jásal Petřík. „Když se nekoukala, Pavlík jí tam vysypal celou solničku!“

„Otrávil – babičku?“ zakvílela maminka, přicházející z kuchyně s plnou mísou kotlet a s druhou plnou salátu.

„Raubíři – co vás to napadlo!“ řekl tatínek otřeseně.

„Ale – dyť babička nás pořád otravuje!“ hájil se Pavlík. Pavla se naklonila a uštědřila mu pohlavek rukou, která v tomhle pohybu prozrazovala mnohaletou zručnost. „Copak jsi babička, abys otravoval lidi?“ doložila pobouřeně.

„Ale nech ho,“ zastala se ho babička. „To totiž není špatný nápad – vrah u stolu!“

„Tak to ne, babi. Z mých dětí žádného malého vraha dělat nebudeš,“ ohradila se Pavla rezolutně.

Káča seděla celou tu dobu zcela neúčastně. Jelikož jindy vždycky mluvila do všeho, byl to tak neobvyklý úkaz, že Pavla na ni několikrát znepokojeně pohlédla. Káča se nimrala s jídlem, ona, která byla v tom šťastném věku, kdy člověk takřikajíc jí hřebíky a starost o linii přenechává daleké budoucnosti.

„Tak já jdu nahoru zavraždit tu holku,“ řekla babička, vstávajíc s povzdechem od stolu. „Až bude kafičko, tak mě zavolejte. Je mi jí sice dost líto – ale jaká by to byla detektivka, kdyby tam byla než jedna mrtvola?“

„Jen ji zab, babí,“ souhlasila maminka. „Než bude kafičko, to dávno stihneš.“

„Raubíři, do koupelny a spát!“ Pavla sbírala talíře a příbory na velký tác. „Ty už nebudeš, Káčí?“

Káča nepřítomně vzhledla a položila nepoužitý příbor, který držela v ruce. „Ne, děkuju.“

Pavla s maminkou si vyměnily znepokojený pohled.

„Já nemůžu jít nahoru,“ řekl Petřík a Pavlík se připojil. „Já taky ne.“

„Copak je to zas za novotu? Nahoru a hned!“

„Ve skříni je medvěd,“ řekl Pavlík s gustem a Petřík dodal: „Obrovské medvěd, mami, velké jako lev!“

„Já ti dám lva s medvědem!“ rozčilila se Pavla a rozběhla se ke schodům, zatímco maminka sebrala tác a popěvujíc si Milostné zvířátko šla do kuchyně.

Kluci zmizeli nahoře a Pavla se vrátila dolů.

„Já přinesu Poldince trochu salátu,“ rozhodl se tatínek. „Zavolejte mě taky na to kafičko, holky.“

„Tak co děláš, Pavlík?“ maminka vykoukla z kuchyně a Pavla na ni zamrkala a ukázala na Káču.

„Já přijdu za chvíli, mami – hned to bude!“

Maminka přikývla a zmizela v kuchyni. Pavla usedla naproti Káče a zapálila si cigaretu. Káča se dívala před sebe, ani si nevšimla, že tu jsou samy.

„No tak, Káčí,“ řekla Pavla mateřsky. „Vyklop to.“

„Prosím tě, nechte mě!“ řekla Káča. Výraz královny ledu ji opustil a vypadala teď jako dívka, která nebrečí jen proto, že se hrdě rozhodla, že brečet nebude.

„Nono, no,“ řekla Pavla tónem, který užívala, když vedla Raubíře k zubaři. „Vy jste se pohádali se Zdeňkem, vid’?“

Káča zavrtěla hlavou a vši silou špulila pusou, aby zabránila ponižujícímu vzlyku, ale dvě obrovské slzy jí vyhrkly na tváře a kutálely se dolů.

Pavla začala polykat taky. Hrdost je sice nutila, aby spolu zásadně nesouhlasily, ať byla řeč o čemkoli, protože říkat něžnosti vlastní sestře, to by žádná dívka nepřenesla přes srdce, ale vidět Káču brečet, to bylo něco zcela jiného.

„Uvidíš, že se zase udobříte,“ řekla s násilnou veselostí. „Co my jsme se s Petrem nahádali –“

„Když ty tomu nenerozumíš!“ zavzlykala Káča. „My jsme se vůbec nepohádali!“

„Tak co se stalo? Snad – snad není ženatý?!“ vydechla Pavla.

Když Káča jen s dalším vzlykem zavrtěla hlavou, lekla se ještě víc. „Ježíšmarjá – Káčo! – snad nejsi – přece nejsi –“

Ženich

„Co?“ zeptala se Káča zdvihajíc k ní usazené oči.

„Ne – nic,“ oddychla si Pavla, zrovna cítíc, jak jí spadl kámen ze srdce.

„Ty máš nápady!“ urazila se Káča a bouřlivě si utřela nos.

„Já vím, to mě jen tak – ale tak co vlastně – že on si ten mizera namluvil jinou?“ Pavle se zachvěl hlas. Jestli je tohle pravda a chudák Kačenka má takový srdcebol –

„Nenašel,“ brečela Káča. „Vůbec ne!“

„Tak platí alimony? Holka, tak nebřeč a mluv!“ Pavla rozčileně vzala kapesník a utřela si nos taky.

„Kdepak!“ Káče se teď řinuly slzy, jako když spustí vodopád.

„On – on – Pavlíno! On mě požádal o ruku!“

Pavla se rozbrečela taky nahlas. Náhle se se škytnutím zarazila.

„Ale – Káčo – proč vlastně brečíme?“ užasla. „To je přece krásný?!“

„Ale – ale když on chce přijít zítra – na návštěvu!“ vybuchla Káča a položila hlavu na stůl, jak ji dojetí přemohlo.

Pavla vyvalila oči. „No a co? Tak ať přijde!“

Káča zdvihla hlavu a podívala se na ni, jako by nevěřila vlastním očím.

„Copak to nechápeš?! Chce přijít sem – k nám!“

„No jasný, že sem, k nám! Kam by jinam chodil?“

„Vždyť on uteče, až to tu uvidí!“

„Že uteče? A proč? Copak ho kousnem?“

„Tak se rozhlídni kolem sebe!“ vybuchla Káča.

Pavla se rozhlédla po hale. Jako každý večer, hala po odchodu Raubířů vyhlížela jako po boji. Kopací míč, tříkolka, indiánské šípy, na klavíru rozevřené noty, jak maminku před večerí napadlo si zazpívat, na babiččině křesle notes s poznámkami –

„Tohle ti vadí?“ užasla Pavla. „Vždyť to uklízíme každý večer. Tak zítra uklidíme hned po obědě a je to.“

„Ty mi nerozumíš,“ vzdychla Káča. „Já nemyslím uklidit. Já myslím nás! Lidi!“

„No tak to ti opravdu nerozumím,“ urazila se Pavla. „Jestli jsme mu snad málo nóbl, tak to se nedá nic dělat. Milionáři nejsme a docent doktor kandidát věd holt z nás taky nikdo není.“

„U nich taky ne, tak já to přece nemyslím. Co chci říct je, že on je – on je tak úplně jiný!“